

Memoarer från Imam Ahmads Liv

I en intressant bok, Wadâ' ar-Rasul li `Ummatihi, återminns Shaykh Al-Qahtâni Må Allah vara nådig med honom de sista orden som Allahs Profet frid vare över honom sade vid sin dödsbädd. Efter att ha levt ett liv baserat på Jihad [kämpa i Allahs namn], Da'wah [kallandet till Islam] och Ibadah [dyrkan] samlade Allahs Profet frid vare över honom människor omkring sig vid sin dödsbädd och sade:

"Jag har lämnat två saker, och du kommer inte att gå vilse så länge som du håller fast vid dem: Allahs bok Koranen och min sunnah"

Efter att Allahs Profet frid vare över honom flyttades till Ar-Rafîq al-`Alâ. så testades ummah av människor som försökte korrumpera, misskreditera eller ta bort sunnah från Islam.

Och från djupet av Ummah's män och kvinnor, uppförde Allah ta'ala av sin barmhärtighet för Muhammad's frid vare över honom ummah, fram krigare som skulle möta de mest brutala och ondskefulla fienderna av sunnah.

Av de människor som lyftes fram av Allah fanns en ung pojke vid namn Ahmad.

Ahmad levde i Baghdad för över tusen år sedan. Under de kalla vinternätterna, brukade hans mamma- den välsignade troende Mu'minah som hon var, stiga upp före fajr för att värma vatten till sin son.

Återigen långt före fajr brukade hon väcka honom för att göra wudu, sedan brukade hon svepa in honom i sjalar och försiktigt ge sig iväg igenom de mörka gatorna i Baghdad på väg till Masjid [Moskén].

Det fanns ingen man som kunde följa med honom (han var föräldralös), så Ahmads mamma brukade ta honom så tidigt så att han kunde få en bra plats på Hadith halaqah efter Fajr. Sedan brukade hon vänta på honom långt efter att solen gått upp för att tryggt ta med honom hem igen.

Hennes son växte upp för att sedan bli en av dessa krigare och förvarare av sunnah, en av de fyra Imamerna av denna tro, Imam Ahmad ibn Hanbal Må Allah vara nådig med honom.

I hans egen samling, al-Musnad, återberättade han över 280 läror. Han växte upp under

skuggan av sunnahn och han levde ett liv baserat på sunnah. Det rapporterades att han sade: *"Jag har aldrig skrivit ner en hadith som jag inte försökt att utföra"*.

Och han uppfostrade sina barn på detta sätt också. När du ser andra fäder spela baseball med sina små Muslimer som Allah har anförtrott dem, så kom ihåg detta exempel. Abdullâh Må Allah vara nådig med honom, Imam Ahmads son, lärde sina studenter att när han var ung så brukade hans far leka med honom:

" Välj vilket kapitel som du vill från Musannaf av Wakî'. Fråga mig vilken hadith som helst och så ska jag tala om för dig kedjan av återberättare eller säg mig vilken kedja av återberättare så ska jag tala om vilken hadith"

Han utmanades i sin tro som så få andra har blivit utmanade. Hans namn återfinns ingraverade i våran beundran ända fram till idag- genom hundratals år, över tusentals mil, tvärsöver tusentals nationer- pågrund av sin kärlek till sunnahn och hans motstånd mot dem som försökte korrumpdera den. Läsandes igenom hans liv, kom jag i kontakt med en händelse som förde fram sorgliga minnen.

Hur känner du dig när din far utsätts för svordomar på allmän plats. Imam Ahmad Må Allah vara nådig med honom bad Asr och han satt ensam tillsammans med sin son och en annan man vid namn Muhammad ibn Sa'îd Al- Khuttalî i Moskén. Al-Khuttalî sade; *"Sade du (O Ahmad) till folket att de skulle bojkotta Zayd ibn Khalaf"?*

Imam Ahmad svarade; *"Jag mottog ett brev från hans folk som frågat mig om det här, så jag svarade med att förklara hans Madhab och vad han har infört/ändrat (i Sunnahn) och beordrade dem att inte sitta med honom"*. Al-Khuttalî exploderade röd av ilska framför Imam Ahmad; *" Jag kommer att se till att du sätts i fängelse igen. Jag ska få dem att krossa dina revben..."*.

Vulgariteten växte. Imam Ahmad vände sig till sin son; *" Svara inte på vad han säger och prata inte med honom"*. Imam Ahmad tog sina sandaler-med al-Khuttali svärandes bakom sig- och sa till sin son; *" Säg till grannarna att inte prata eller svara honom"*. Imam Ahmad gick iväg medan Al-Khuttali i bakgrunden fortsatte att skrika förbannelser och händelser.

När Kalifen [ledaren] al-Mu'tasim hörde att Imam Ahmad inte höll med honom och hans lärda i rättegången i ett specifikt ämne, så hämtade dom honom och frågade ut honom på Kalifens gård. Dom argumenterade med honom och som en gladiator med ett spjut slog han tillbaka med större och starkare argument.

De lärda [Muftis] skrek "O Kalifen, han har begått Kufr" Ända tills Al-Mu'tasim var övertygad och in kom bödlarna. Dom slet av Imam Ahmads kläder och varenda en av de starka vakterna tog tur i att piska Imam Ahmad tills han ramlade ner medvetlös.

Oavsett hans tillstånd, fortsatte dom piskandet. Solen gick ner den dagen och Imam Ahmad hade inte gett efter i sin tro. Den dagen blev en symbol för anhängarna av sunnahn. Subhan Allah!!!

Qutaybah sade;

"Om du någonsin ser någon som älskar Imam Ahmad, vet då att de är anhängare av sunnahn"

Al Hasan ibn Arafah Må Allah vara nådig med honom berättade, " Jag besökte Imam Ahmad ibn Hanbal efter att han hade blivit piskad och torterad. Jag sa till honom " O Abu Abdillaah, du har nått stadiet av Profeterna" " Han svarade; Var Tyst. Sannerligen, jag såg inget mer än människor som sålde sin Dîn [Religion]. Och jag såg lärda som var med mig sälja sin Tro. Så jag sa till mig själv; Vem är jag, vad är jag.

Vad ska jag säga till Allah imorgon när jag står framför Honom och Han frågar mig, "Sålde du din Dîn som de andra gjorde"? Så jag tittade på piskan och svärdet och valde dom. Och jag sa, " Om jag dör ska jag återvända till Allah och säga: Jag blev tillsagd att säga att en av dina egenskaper var något skapat men jag gjorde det inte. Efter det, är det upp till Han [Allah] att antingen straffa mig eller att förlåta mig"

Al-Hasan ibn Arafah Må Allah vara nådig med honom frågade sen;" Kände du någon smärta när dom piskade dig" Han svarade, " Ja, Jag kände smärtan ända tills 20 smällar sen förlorade jag känslan (Dom piskade mig över 80 gånger). Efter att det var över kände jag ingen smärta och den dagen bad jag Dhuhur stående." [Faktum är att han bad med blod rinnande på hans kläder.]

Al-Hasan ibn Arafah började gråta när han hörde vad som hade hänt. Imam Ahmad frågade honom;" Varför gråter du? Jag tappade inte min Iman [tro]. Efter det varför skulle jag bry mig om jag förlorar mitt liv." [Qul lan yusîbana illa mâ kataballâhu lana, huwa Mowlâna, wa ala Allâhi falyatawakkalil mutawakkilun.]

Innan- när Imam Ahmad hämtades till Kalifen - hade människor försökt att avråda honom från en säker avrättning. Hans student Al-Marrudhî hade sagt till honom; "O lärare, Allah

säger; *Döda inte er själva*". Imam Ahmad svarade; " *O Marrudhî, , gå ut och säg mig vad du ser*".

Al-Marrudhî gick till muren av kalifens gårdsplan och såg ett hav av studenter med sina pennor och bokrullar i sina händer. Al-Marrudhî frågade några av dem; " *Varför väntar ni här? Dom sa; " Vi väntar för att se vad Ahmad kommer att säga och skriva ner det.* "Al-Marrudhî gick tillbaka till Imam Ahmad och talade om vad han hade sett. *O Marrudhî, sade han " Vad tjänar jag på att missleda alla dessa människor?"*

Imam Ahmad levde ett fattigt liv. När andra äter överflödigt kom ihåg att det var dagar- som Abdurrazzaq åter minns, då Imam Ahmad brukade göra ett misstag i sin Salah. När Abdurrazzaq hörde efter, fick han reda på att Imam Ahmad inte hade ätit på 3 dagar.

I detta liv av fattigdom, svårigheter och prövningar, frågade Abdullah sin far en dag " *Abi när ska vi någonsin få slappna av? Hans far, en av de största upplivarna av Sunnahn, en förebild för alla Muslimer, tittade honom i ögonen och sade, "Med dom första stegen vi tar in till Jannah [Paradiset]"*